

Arrest

nr. 317 950 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BEL
Statieplaats 6-7
8630 VEURNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BEL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 20 september 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 juli 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 19 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtu te zijn en soennitisch moslim te zijn. Uw geboortedatum kent u niet, maar u verklaarde 20 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Gandomak in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. U en uw familie woonden 10 à 12 jaar in het dorp Khogyani in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. Door de aanwezigheid van taliban in Khogyani - waardoor uw

vader niet naar huis kon komen van zijn job - verhuisden u en uw familie naar het dorp Ittifaq Mena in de provincie Kabul. U woonde hier 12 à 13 jaar tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan:

Uw vader werkte tijdens de Russische aanwezigheid in Afghanistan voor de politie of het leger. Hierna werkte hij samen met het Amerikaanse leger als timmerman en ingenieur in Kabul en op plaatsen zoals de luchthaven van Kabul, Poli Charki gevangenis, de plaats waar de politie en het leger werden getraind en op de militaire universiteit. U kan niet exact vertellen wanneer uw vader zijn job voor het Amerikaanse leger begon, maar hij deed deze job al toen u en uw familie nog in Khogyani woonden. Uw vader stopte met zijn job 2 à 3 jaar nadat u en uw familie verhuisden naar Kabul, u zat toen in de 9de, 10de of 11de klas. Hierna opende uw vader zijn eigen zaak en bouwde hij huizen.

Ongeveer tien dagen voor de ramadan in 2021 stuurde uw vader u weg uit Afghanistan aangezien zijn situatie in Afghanistan niet goed was door de aanwezigheid van de taliban. Na de machtsovername van de taliban vertrok uw vader naar Panjshir om te ontsnappen aan de taliban. U was ondertussen al vertrokken uit Afghanistan en uw moeder, broers en zussen bleven in Ittifaq Mena in de provincie Kabul wonen. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Oostenrijk, Zwitserland, en Frankrijk naar België waar u op 20 september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Eind 2022 overleed uw vader nadat de taliban hem gevangen namen en doodde.

Door het vroegere werk van uw vader bij de Amerikanen vreest u vermoord te worden door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw taskara, de taskara van uw vader, een medische screening van uw vader, een identificatiebadge van uw vader, een certificaat van waardering van uw vader, twee foto's met u en uw vader en twee foto's van uw overleden vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Dit omwille van de volgende redenen:

Allereerst bleek uw kennis over de werkzaamheden van uw vader bij het Amerikaanse leger bijzonder vaag. Het werk van uw vader zou aan de basis liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Dan kan toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten. Dit is echter niet het geval. Zo kon u in de eerste plaats niet inschatten hoelang uw vader bij het Amerikaanse leger werkte. Wanneer uw vader juist begon met zijn job kon u niet exact duiden, maar op de vraag of hij die job heel zijn leven deed, antwoordde u affirmatief, wat duidt op een zeer lange periode (CGVS p. 12). Toen u gevraagd werd tot wanneer uw vader bij de Amerikanen werkte, kon u enkel zeggen dat uw vader zijn job nog twee of drie jaar bleef uitoefenen na de komst van jullie familie naar Kabul toen u in de negende, tiende of elfde klas zat (CGVS p. 12). Wanneer uw vader eindigde met zijn job is dus niet duidelijk.

Daarnaast kon u geen zicht geven op het takenpakket van uw vader bij zijn job. Toen er gevraagd werd naar het takenpakket van uw vader kon u slechts een reeks plaatsen noemen waar uw vader zou hebben gewerkt en u voegt toe dat hij op 'verscheidene militaire plaatsen' werkte, maar daarover weet u niets (CGVS p. 22). Er werd opnieuw gevraagd wat de taak van uw vader was in zijn werk, maar opnieuw kon u niet meer informatie geven dan dat uw vader ingenieur was en gebouwen en structuren moest maken in militaire gebieden (CGVS p. 23).

Het enige detail dat u kon geven over de job van uw vader is dat hij altijd kwam zeggen dat de Amerikanen eisten dat de werknemers helmen en riemen moesten dragen tijdens hun werk te dragen (CGVS p. 23). Dit is nagenoeg het enige concrete dat u over zijn werk kon zeggen en dat is dan nog zeer veralgemenend. U verklaarde dat uw vader zijn job bij het Amerikaanse leger beëindigde toen u in de negende, tiende of elfde klas zat (CGVS p. 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt komen deze klassen overeen met een leeftijd tussen de 14 à 18 jaar oud. In acht genomen dat u hierdoor een behoorlijke leeftijd had en uw vader op regelmatige basis naar huis kwam en contact hield met u en uw familie, kan er verwacht worden dat u

toch meer informatie kan geven over de basisfuncties van zijn job (CGVS p. 13). Dit des te meer omdat de job van uw vader aan de basis zou liggen van uw beweerde problemen waardoor u Afghanistan verliet.

Ten tweede wist u niet op welke manier uw vader deze job bemachtigde. Toen er u gevraagd werd hoe uw vader zijn job had gekregen kon u enkel meedelen dat uw vader deze zelf had gevonden (CGVS p. 22). Dezelfde vraag werd u een tweede keer gesteld, maar u antwoordde naast de kwestie door te zeggen dat "de werken die hij deed [...] in de handen van de Amerikanen" waren (CGVS p. 22). Er werd u een derde keer gevraagd dat de verwachting zou zijn dat zo een job naar iemand zou gaan die connecties heeft of weet hoe hij zo een contract moet binnenhalen waarop u opnieuw zei "Ik weet niet. Ik weet niet hoe hij naar job is gegaan en wie hem heeft geholpen." (CGVS p. 26). Gezien het belang van het werk van uw vader, dat zoals u zelf ook meedeelde een gegeerde job was, kan er verwacht worden dat u meer informatie kan geven over de manier waarop en door wie hij deze baan kreeg (CGVS p. 26).

Terzijde kan worden opgemerkt dat u niet weet wie de collega's van uw vader waren. Toen u gevraagd werd of u iemand kende van de collega's van uw vader zei u dat u deze niet kende (CGVS p. 23). Op eenzelfde manier kon u ook niet vertellen wie de baas van uw vader was (CGVS p. 23). Nochtans hebben deze mensen een zekere relevantie voor uw vluchtrelaas. Volgens uw verklaringen zou u Afghanistan hebben moeten verlaten en zou uw vader zijn moeten vluchten naar Panjshir vanwege zijn werk. Logischerwijs zouden zijn collega's dan een vergelijkbaar risico lopen. Het zou dan uiteraard voor jullie van nut kunnen zijn te weten hoe zij omgaan met dit probleem.

Tot slot nam u om de job van uw vader bij het Amerikaanse leger te staven enkele documenten mee naar het persoonlijk onderhoud. Het aantal documenten om de jarenlange dienst van uw vader aan te tonen is echter beperkt. Aangezien hij zijn job al uitvoerde toen u en uw familie nog in Khogyani woonden, een plaats waar u 10 à 12 jaar verbleef en nog twee tot drie jaar verderzette toen u in Kabul verbleef, is het redelijk te concluderen dat uw vader deze job minimum 12 tot 15 jaar deed (CGVS p. 12). Dit zou zelfs nog meer kunnen zijn aangezien hij deze job volgens uw verklaringen al heel zijn leven uitoefende (CGVS p. 12). U diende enkel een medische screening, een identificatiebadge en waarderingscertificaat in om het werk van uw vader bij het Amerikaanse leger te staven. Drie documenten - allemaal kopies - om de jarenlange dienst van uw vader bij het Amerikaanse leger te bewijzen is opvallend weinig, vooral omdat deze enkel betrekking hebben op de periode 2012-2013. Daarbovenop blijkt dat het nummer van de taskara van uw vader, die werd uitgereikt op 14 Sarataan 1388, wat overeenkomt met 3 juli 2009, niet klopt met het taskara-nummer dat op de medische fiche wordt vermeld die werd afgegeven op 5 januari 2013. Uw vader was dus reeds in het bezit van de taskara die u voorlegde toen hij het document van de medische screening kreeg. Dan zou het uiteraard niet mogen kunnen dat deze taskara-nummers op de documenten verschillend zijn van elkaar. Toen u naar deze tegenstrijdige taskara-nummers werd gevraagd, antwoordde u met "ik weet niet, het zal verkeerd geschreven zijn" wat geen afdoende verklaring is (CGVS p. 25). Het taskara-nummer dat wordt vermeld op de medische screening zou immers moeten zijn gebaseerd op de taskara die uw vader toen had. Er werd u een tweede keer gevraagd of u de twee verschillende nummers op de documenten kon verklaren waarop u opnieuw antwoorde met "nee, hij heeft verkeerd geschreven". U kon de tegenstrijdigheid van de verschillende taskara-nummers niet vergoelijken. Door dit en al het bovenstaande moet het CGVS concluderen dat u niet aannemelijk maakte dat uw vader deze job bij het Amerikaanse leger deed.

Wat de badge betreft moet men ook ernstig twifelen aan de authenticiteit. Zo valt op dat de handtekening klaarblijkelijk stukken van de tekst doet verdwijnen waar die bovenop is geplaatst en dat de lijn van de handtekening gepixeld is. Dit doet vermoeden dat een digitale afbeelding van de handtekening bovenop de tekst is geplakt. Het betreft dus geen reële handtekening.

Daarnaast moet ook gewezen worden op de bijzonder lage kwaliteit van deze badge: naast het ID-nummer (ID#) is niets ingevuld, er staat 'Air Port' in plaats van airport en aan de knijplijnen te zien gaat het hier duidelijk om een afgeprint stuk papier dat ongeveer in de vorm van een badge is uitgeknipt.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het werk van uw vader, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die eruit voortvloeien. Dit blijkt nog des te meer doordat de reacties van uw vader op de beweerde vervolging door de taliban logica ontberen, zoals hieronder geargumenteed.

Ten eerste is het er het zeer opvallende gegeven dat uw vader naar Panjshir trok. Zijn beweegredenen kon u niet verklaren. Er werd gevraagd wat het plan van uw vader in Panjshir was, waarop u antwoorde dat u het niet wist en dat hij daar samen met Panshiri's was, wat uiteraard geen antwoord op de vraag is (CGVS p. 14). Opnieuw gevraagd waarom uw vader naar Panjshir vertrok kon u enkel vertellen dat hij dit deed om aan de taliban te ontsnappen en voor zelfverdediging (CGVS p. 14). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COIQuery Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, maar dat deze acties niet veralgemeend zijn voor elke voormalige overheidsmedewerker. In het geval van uw vader maakt u geen enkele melding van een concrete aanleiding waarom uw vader zou vertrekken naar een andere provincie. U werd gevraagd of er ooit iets concreet persoonlijk was gebeurd met uw vader waardoor u zou kunnen denken dat hij vermoord zou zijn door de taliban. Hierop antwoordde u met "geen persoonlijke dingen, als jij met het leger werkte of met de overheid werkte dan gaan zij jou doden. Jij bent ongelovige" (CGVS p. 29). Dat is echter een verregaande veralgemening. Nergens maakte u melding van een eerdere bedreiging of vervolging van de taliban tegen uw vader. Het lijkt onwaarschijnlijk dat uw vader de drastische stap zou nemen om naar Panjshir te trekken als er nooit iets voordien was gebeurd waardoor hij zou denken dat hij absoluut weg moest uit Kabul. Daarbovenop maakte u doorheen uw relaas negens melding van contacten die uw vader in Panjshir zou hebben, of dat hij daar al ooit zou zijn geweest of dat hij op een andere manier enige affiniteit met de regio zou hebben. Hierdoor blijkt het nog onwaarschijnlijker dat uw vader naar Panjshir zou zijn getrokken, een provincie waar hij geen contacten had en nooit eerder vertoefde.

Ten tweede kon u geen reden geven waarom uw vader naar Panjshir zou gaan en daar zou blijven zonder de rest van zijn familie. Toen u voor de eerste keer gevraagd werd waarom uw moeder en vader apart woonden, kwam u niet verder dan te stellen dat het niet mogelijk was om samen te wonen (CGVS p. 14). Opnieuw gevraagd naar de reden waarom uw familie niet meeking naar Panjshir, herhaalde u slechts dat alleen uw vader naar Panjshir ging en niet uw moeder en broers (CGVS p. 14). Toen u een derde keer werd gevraagd hoe het kwam dat uw familie niet met uw vader meeking naar Panjshir, antwoordde u naast de kwestie en sprak u over zijn vrees voor de taliban, maar niet waarom de rest van de familie niet mee kon (CGVS p. 14). Het is opmerkelijk dat u hoegenaamd niet kan verklaren waarom uw vader zonder uw familie naar Panjshir trok. Dat is nochtans een opvallend gegeven aangezien uw moeder achterbleef in Kabul zonder mannelijke voogd.

Ten derde kon u hoegenaamd niet afdoende verklaren waarom uw vader, degene die volgens uw verklaringen een job uitoefende waardoor hij vervolgd zou worden door de taliban, nog steeds in Afghanistan is. Niet degene die de vervolging zou vrezen verliet Afghanistan. In plaats daarvan stuurde uw vader u, zijn zoon, naar het buitenland. Toen u gevraagd werd waarom dit zo zou zijn verlopen zei u dat hij u naar het buitenland stuurde omdat u de oudste zoon van het gezin bent en de voogd zou zijn als hij werd gedood (CGVS p. 15). Dit is hoegenaamd geen logische verklaring aangezien de familie in de situatie die u schetste sowieso zonder voogd zat wanneer uw vader zonder hen naar Panjshir trok en u toen Afghanistan al verlaten had (CGVS p. 9). Het is dus niet aannemelijk dat de persoon met het beweerde risicoprofiel, uw vader, in Afghanistan zou blijven terwijl u, de zoon, het land zou verlaten.

Door al het bovenstaande maakt u niet aannemelijk dat uw vader naar Panjshir trok. De reactie van uw vader op het beweerde risico ontbeert logica.

Door het afleggen van niet aannemelijke verklaringen over de vervolging en verblijfplaats van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen zou hebben bevonden niet aan. U stelt weliswaar dat uw vader overleed door toedoen van de taliban (CGVS p. 9), maar u kan dit enkel aantonen met twee foto's van een persoon in een kist waarvan het CGVS niet kan weten wie dat is en in welke omstandigheden deze foto's gemaakt zijn.

Zo men aanvaardt dat uw vader daadwerkelijk overleed, moet het CGVS in elk geval concluderen dat u de omstandigheden zoals u ze schetst niet aannemelijk kan maken.

Overigens kan worden opgemerkt, in zoverre men toch uw verklaringen over de beweerde job van uw vader zou volgen, dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u beweert een familielid te zijn van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofdte aannemelijk te maken. U maakt op geen enkele manier duidelijk waarom u een vrees voor vervolging door de taliban zou hebben. Er werd u meermaals gevraagd welke incidenten tot uw vertrek uit Afghanistan hadden geleid, waarop u enkel kon zeggen dat uw probleem was dat uw vader voor het Amerikaanse leger werkte waardoor hij vreesde dat de taliban u zou vermoorden (CGVS p. 18). U werd gevraagd naar de incidenten die plaats hadden gevonden in Afghanistan door het werk van uw vader. Hierop zei u opnieuw dat de enige reden was dat uw vader bij het Amerikaanse leger werkte waardoor de taliban hem zou willen vermoorden en dat uw vader u daarom naar het buitenland stuurde (CGVS p. 18). U maakte nergens melding van incidenten die u ertoe zouden hebben gedwongen om Afghanistan te verlaten. U verklaarde enkel dat de taliban na uw vertrek naar uw huis zouden zijn gekomen en vroegen waar

u en uw vader waren (CGVS p. 18). Ten eerste is dit louter een blote bewering. Ten tweede kan dit uiteraard nog steeds niet verklaren waarom u Afghanistan verliet, aangezien dit na uw vertrek zou zijn gebeurd. Bovendien kon u tijdens het persoonlijk onderhoud nergens duidelijk maken waarom de taliban naar u op zoek zouden zijn. Toen dit u werd gevraagd zei u dat de taliban op zoek zijn naar u omdat u de oudste zoon van uw vader bent waardoor u wraak zou nemen op de moord van de taliban op uw vader (CGVS p. 30). Dit is opnieuw een blote bewering en een verregaande veronderstelling.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen en de vluchtelingenstatus wordt u dus geweigerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022.

UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere

aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten, die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

De medische screening van uw vader, de identificatiebadge van uw vader, een certificaat van waardering van uw vader, de twee foto's van uw vader in een kist en de taskara van uw vader werden hierboven reeds besproken.

Uw taskara ondersteunt uw identiteit en herkomst, wat elementen zijn die het CGVS in deze huidige beslissing op zich niet in twijfel trekt. U bracht twee foto's mee die u slechts toont met een man waar het voor het CGVS onmogelijk is om na te gaan in welke omstandigheden de foto's genomen zijn en wie de personen op de foto's zijn waardoor deze foto's op zich weinig bewijswaarde hebben. Daarnaast hebben deze foto's weinig toegevoegde waarde in uw vluchtrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Aanvullende stukken

2.3.1. De verwerende partij legt op 17 oktober 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query «*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*» van 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA, «*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*» van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023;

- EUAA COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 2 februari 2024.

2.3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker stukken neer waarmee hij aantoont lessen Nederlands voor anderstaligen te volgen in het volwassenenonderwijs.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart de taliban te vrezen omwille van het werk van zijn vader voor de Amerikanen. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud (verder: "NPO"), p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven en dat alle vragen duidelijk waren (NPO, p. 33). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

- (i) Het werk van verzoekers vader voor de Amerikanen wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt:
 - Verzoeker vertoonde een opvallend gebrek aan kennis over de werkzaamheden van zijn vader bij het Amerikaanse leger, ondanks dat dit de reden is voor zijn vlucht uit Afghanistan. Hij wist niet hoelang zijn vader voor het leger werkte, alleen dat deze zijn functie nog twee à drie jaar na hun komst naar Kabul uitoefende. Over het takenpakket van zijn vader gaf verzoeker geen concrete informatie, behalve dat zijn vader ingenieur was en structuren bouwde in militaire gebieden. Hij kon alleen zeggen dat zijn vader zei dat werknemers helmen en riemen moesten dragen. Gezien de leeftijd van verzoeker en het regelmatig contact met zijn vader kan worden verwacht dat hij meer kennis had over diens functie, zeker omdat dit de basis vormt voor zijn problemen en vertrek uit Afghanistan.
 - Verzoeker wist niet hoe zijn vader zijn baan bij het Amerikaanse leger kreeg. Hij weet enkel dat zijn vader de baan zelf had gevonden en dat "*de werken in de handen van de Amerikanen*" waren. Hij wist niet of er connecties of specifieke kennis vereist was. Gezien het belang en de gewilde aard van de baan zou meer informatie verwacht mogen worden over hoe en door wie zijn vader deze positie kreeg.
 - Verzoeker wist niet wie de collega's of baas van zijn vader waren. Hij verklaarde niemand te kennen. Deze personen zijn echter relevant voor zijn vluchtrelaas, aangezien hij Afghanistan moest verlaten vanwege het werk van zijn vader. Aangezien collega's vergelijkbare risico's liepen, zou het nuttig zijn te weten hoe zij met deze situatie omgingen.
 - Verzoeker diende enkele documenten in om de baan van zijn vader bij het Amerikaanse leger te staven, maar deze waren beperkt in aantal en dekten slechts de periode 2012-2013. Gezien zijn vader de functie volgens verzoeker al 12 tot 15 jaar uitoefende, is dit opvallend weinig. Daarnaast klopten de taskara-nummers op de ingediende documenten niet met elkaar. Verzoeker gaf aan dat het om een schrijffout ging, maar kon de tegenstrijdigheid niet afdoende verklaren. Gezien deze onduidelijkheden concludeert het CGVS dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader voor het Amerikaanse leger werkte.
 - Er wordt ernstig getwijfeld aan de authenticiteit van de ingediende badge. De handtekening lijkt digitaal bovenop de tekst te zijn geplaatst, wat te zien is aan delen van de tekst die verdwijnen en de gepixelde lijn van de handtekening. De lage kwaliteit van de badge is opvallend: naast het

ID-nummer is niets ingevuld, "Air Port" staat foutief vermeld, en de badge lijkt een uitgeknipt stuk papier te zijn.

(ii) Aangezien het werk van verzoekers vader niet geloofwaardig is, zijn de vermeende problemen die hieruit voortvloeien evenmin geloofwaardig. Dit blijkt ook uit het gebrek aan logica in de reacties van zijn vader op de beweerde vervolging door de taliban;

- verzoekers vader naar Panjshir vertrok zonder duidelijke reden. Verzoeker kon niet aangeven wat het plan van zijn vader daar was en gaf slechts een algemeen antwoord dat zijn vader aan de taliban wilde ontsnappen. Uit beschikbare bronnen blijkt dat vergeldingsacties tegen voormalige overheidsmedewerkers mogelijk zijn, maar niet voor iedereen gelden. Verzoeker noemde geen concrete aanleiding waarom zijn vader naar een andere provincie zou vertrekken, en er was geen melding van eerdere bedreigingen door de taliban. Bovendien had zijn vader volgens verzoeker geen contacten of affiniteit met Panjshir, wat de stap nog onwaarschijnlijker maakt.
- Verzoeker kon geen reden geven waarom zijn vader alleen naar Panjshir vertrok en de rest van de familie achterbleef. Op de vraag waarom zijn ouders apart woonden, stelde hij enkel dat samenwonen niet mogelijk was. Bij herhaalde vragen gaf verzoeker geen verklaring waarom de familie niet mee naar Panjshir ging, maar sprak enkel over zijn vaders angst voor de taliban. Het is opvallend dat verzoeker niet kan uitleggen waarom zijn vader zonder zijn gezin vertrok, terwijl zijn moeder zonder mannelijke voogd in Kabul achterbleef.
- Verzoeker kon niet afdoende verklaren waarom zijn vader, die vanwege zijn werk door de taliban vervolgd wordt, in Afghanistan bleef, terwijl hij zelf het land verliet. Gevraagd waarom zijn vader hem stuurde, gaf verzoeker aan dat hij als oudste zoon de voogd zou zijn als zijn vader werd gedood. Dit is onlogisch, aangezien de familie zonder voogd achterbleef toen de vader naar Panjshir vertrok en verzoeker al vertrokken was. Het is niet aannemelijk dat de persoon die wordt gevisieerd, zijn vader, in Afghanistan zou blijven terwijl verzoeker het land verliet.
- Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat zijn vader naar Panjshir vertrok. De reactie van zijn vader op het vermeende risico mist logica. Door inconsistente verklaringen over de vervolging en verblijfplaats van zijn vader toont verzoeker de problematische situatie niet aan. Verzoeker verklaart dat zijn vader door de taliban werd gedood, maar legt enkel twee foto's van een persoon in een kist, zonder dat duidelijk is wie deze persoon is of onder welke omstandigheden de foto's zijn gemaakt. Zelfs als het overlijden wordt aanvaard, maakt verzoeker de omstandigheden niet aannemelijk.

(iii) Zelfs indien verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader worden aangenomen, maakt hij niet aannemelijk dat hij vanwege dat werk risico op vervolging door de taliban loopt. Verzoeker noemt geen incidenten of concrete redenen waarom hij of zijn familie doelwit zouden zijn. Zijn bewering dat de taliban hem willen vermoorden vanwege het werk van zijn vader is niet gefundeerd. Hij kon geen specifieke incidenten noemen die tot zijn vertrek uit Afghanistan hebben geleid, behalve dat de taliban na zijn vertrek naar hem en zijn vader zouden hebben gevraagd. Dit is echter onvoldoende om een reëel risico aan te tonen. Bovendien kon verzoeker niet uitleggen waarom de taliban specifiek naar hem op zoek zouden zijn, behalve door te stellen dat hij als oudste zoon wraak zou nemen op de moord op zijn vader, wat slechts een vage veronderstelling is.

2.4.2. Na een theoretische uiteenzetting omtrent de bevoegdheden van de commissaris-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken, voert verzoeker aan dat hij omwille van het werk van zijn vader wel degelijk te maken kan krijgen met vergeldingsacties en dat het risico individueel moet worden beoordeeld. Hij betoogt dat de *protection officer* van het CGVS verder had moeten doorvragen over de reden waarom zijn vader in Afghanistan bleef terwijl verzoeker vertrok. Verzoeker meent dat de vragen louter herhaald werden, maar dat hij niet uitdrukkelijk werd verzocht hier meer uitleg over te geven.

Met betrekking tot de dood van zijn vader wijst verzoeker er op dat hij twee foto's voorlegde waarop zijn overleden vader te zien is in een doodskist. Verzoeker meent dat ook hier werd nagelaten om voldoende door te vragen.

Met betrekking tot de redenen voor vervolging voert verzoeker eveneens aan dat hij enkel antwoordde op de vragen die hem werden gesteld en dat hij veronderstelde dat zijn antwoorden voldoende waren. Ook hier meent verzoeker dat hier dieper moest worden doorgevraagd indien van verzoeker diepgaandere antwoorden werden verwacht.

2.4.3. De Raad merkt op dat het persoonlijk onderhoud met verzoeker op het CGVS bijna vier uur in beslag heeft genomen en dat de schriftelijke neerslag hiervan tweeëndertig bladzijden bedraagt. Uit de lezing van

deze notities blijkt dat de *protection officer* over het beroep van verzoekers vader de vragen meermaals herhaalt, anders formuleert en opsplijt in meer gedetailleerde deelvragen teneinde om meer details over het werk van zijn vader te achterhalen.

De Raad treedt verzoeker niet bij waar deze voorhoudt dat dit een louter herhalen van dezelfde vraag was. Verzoeker stelt in algemene bewoordingen dat nog moest worden doorgevraagd, maar verduidelijkt niet welke vragen de *protection officer* heeft nagelaten te stellen of wat hij nog redelijkerwijze had kunnen doen om verzoeker meer informatie te doen geven. De Raad kan slechts met het CGVS vaststellen dat verzoeker ondanks de pogingen van de *protection officer*, slechts zeer summier en beperkt antwoordt op diens vragen en bijzonder weinig specifieke informatie kon geven over het werk van zijn vader. Verzoeker was ongeveer twintig jaar oud toen hij Afghanistan verliet en woonde met zijn vader onder een dak. Gelet op het feit dat verzoeker de vrees voor vervolging precies op dit element steunt, acht de Raad dit gebrek aan kennis wel degelijk opmerkelijk. De Raad merkt ook op dat het verzoeker vrij staat om in het kader van het huidige beroep meer duidelijkheid te verschaffen over het werk zijn vader, hetgeen hij echter volledig nalaat. De vaststelling dat verzoeker nauwelijks kennis had over zijn vader, zijn functie acht de Raad wel degelijk pertinent. Verzoeker wist niet hoe lang zijn vader bij de Amerikaanse leger werkte, hoe hij dit werk had gekregen, wat zijn precieze taken waren, hij kon niet vertellen over collega's, meerderen of andere personen met zelfde werk problemen zouden hebben gekregen. Verzoeker legde ook enkel een document voor over de periode 2012-2013, terwijl zijn vader de functie twaalf à vijftien jaar zou hebben uitgeoefend. Verder motiveert de bestreden beslissing dat de voorgelegde werkbadge niet authentiek is; deze is van zeer lage kwaliteit en bevat taalfouten.

De Raad treedt het CGVS en ook bij dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader voor de Amerikanen werkte.

Ook met betrekking tot de dood van verzoekers vader blijkt dat er wel degelijk werd doorgevraagd naar de specifieke details door de *protection officer*. De Raad treedt bij dat het louter voorleggen van foto's van een overleden man in een doodskest niet toelaat de identiteit van de betrokken persoon na te gaan of de verwantschapsband met verzoeker vast te stellen. Ook met betrekking tot de omstandigheden waarin deze persoon is overleden bieden deze foto's geen informatie. Ook in zijn huidige beroep laat verzoeker na enige duiding of aanvullend bewijs te geven. Bij gebrek aan consistente en logische verklaringen ondersteunen deze documenten verzoekers verklaringen bijgevolg niet.

Met betrekking tot de vervolgingsfeiten slaagde verzoeker er evenmin in een duidelijk beeld te scheppen van deze incidenten. Na het vrij relaas omtrent de feiten die tot verzoekers vlucht hebben geleid, vraagt de *protection officer* om stap voor stap de incidenten te vermelden die ertoe willen dat hij Afghanistan verlaten (NPO, p. 18). Er wordt een tweede maal naar de incidenten gevraagd en daarna wordt nog tweemaal gevraagd naar specifieke problemen of gebeurtenissen. Verzoeker heeft telkens zeer algemeen en vaag geantwoord, waarbij hij telkens niet verder kwam dan dat de reden voor vervolging is dat zijn vader voor de Amerikanen werkte.

Verder merkt op dat verzoeker geen logische verklaring kon bieden waarom zijn vader naar Panjshir vertrok en het gezin achterliet. Met zijn betoog dat een individueel onderzoek nodig is, slaagt verzoeker er niet in deze pertinente vaststelling te weerleggen. Verzoeker kon dus ook niet verduidelijken waarom zijn vader naar Panjshir vertrok zonder het gezin mee te nemen en zijn moeder zonder mannelijke voogd verliet. Indien zijn vader voor zijn leven vreesde is het weinig logisch dat hij verzoeker eerst zou hebben gestuurd. Uit verzoekers relaas blijkt ook op geen enkele wijze hoe verzoeker zelf zou worden gevisieerd door de taliban. Hij voert dan wel aan dat individueel moet worden onderzocht maar laat zelf na enig gegeven aan te brengen dat dit voor hem het geval zou zijn. Gelet op bovenstaande elementen bevestigt de Raad de motieven van de bestreden beslissing en treedt deze bij.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Bij gebrek aan consistente verklaringen kan ook geen sprake zijn van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet.

Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader

van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat hij nog steeds familie heeft in Afghanistan (NPO, p. 5).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan

de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepert*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op.

Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "*meest actieve groep*" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "*veel minder actief dan in 2022*" (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF

betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanfvalen in 2023 (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanfvalen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 113; COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en "tientallen" gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst.

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024.

2.5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier,

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT